

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **E. T.**, zastoupený Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 2019, č. j. 43 Az 4/2018 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Lipavskému, **se určuje** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti částkou ve výši 4114 Kč, která mu bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2018, č. j. OAM-54/ZA-ZA06-ZA18-2018. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil v souladu s § 25 písm. i) téhož zákona.

[2] Stěžovatel poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 19. 6. 2012. Jako důvod své žádosti uvedl obavy z komunity jezídů v souvislosti se svojí konverzí k jinému náboženství (křesťanství); vedle toho vyjádřil i své obavy z nástupu do armády. Tato žádost byla žalovaným meritorně projednána a rozhodnuta tak, že stěžovateli se mezinárodní ochrana neuděluje. Následnou žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 15. 8. 2014, č. j. 29 Az 25/2013 - 80. Kasační stížnost proti citovanému rozsudku však byla shledána důvodnou a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j.

5 Azs 150/2014 - 62, byl zrušen jak rozsudek krajského soudu, tak jemu předcházející rozhodnutí žalovaného, jemuž byla současně daná věc vrácena k dalšímu řízení; v něm byl žalovaný vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Obstaral si proto další relevantní podklady vztahující se ke shora uvedeným důvodům žádosti stěžovatele a následně o ní znovu rozhodl tak, že stěžovateli mezinárodní ochranu neudělil. Stěžovatel napadl i toto (v pořadí druhé meritorní) rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 8. 6. 2017, č. j. 43 Az 32/2016 - 59, zamítl; kasační stížnost proti citovanému rozsudku pak byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 Azs 263/2017 - 30.

[3] V nyní posuzovaném případě se jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou stěžovatel podal dne 16. 1. 2018. Jako její důvody uvedl v podstatě totéž, co uvedl v případě své první žádosti; výslovně v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu konstatoval [pod bodem 24) označeným jako „*důvody žádosti o mezinárodní ochranu*“] toto: „*Ty důvody, pro které jsem žádal poprvé, neprošly u soudu. Já mám ale stejné důvody, nechci si nic vymýšlet. Žádal jsem kvůli své náboženské konverzi a odmítání vstupu do armády v Arménii...*“. Současně dodal, že od dubna roku 2015 zde má přítelkyni, se kterou poslední rok společně žije a která je českou státní občankou.

[4] Žalovaný tuto opakovanou žádost vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil, neboť stěžovatel uvádí stejné důvody jako v předchozí žádosti, a sice obavu z komunity jezídů a z nástupu do armády; k uvedenému vztahu stěžovatele s českou státní občankou žalovaný poznamenal, že nejde o novou skutečnost, kterou by bez vlastního zavinění nemohl učinit předmětem posouzení v předchozím řízení. Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž uvedl, že žalovaný měl jeho žádost věcně projednat, neboť v ní uvedl nové skutečnosti – a sice vztah s českou přítelkyní; současně poukázal na to, že žalovaný mohl aplikovat § 11a odst. 4 zákona o azylu a že opomněl blíže odůvodnit, že v mezidobí nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho opakované žádosti.

[5] V napadeném rozsudku se krajský soud zaměřil na shora uvedené žalobní body a uvedl, že stěžovatelem uváděné důvody – spočívající v obavě z jezidské komunity a ze vstupu do armády – již byly žalovaným blíže zkoumány a jeho závěr, že z těchto důvodů se stěžovateli mezinárodní ochrana neuděluje, obstál i v následném soudním přezkumu. Co se týče tvrzení stěžovatele o jeho partnerském vztahu s českou státní občankou, krajský soud k tomu uvedl, že stěžovateli nic nebrání v tom, aby svůj soukromý a rodinný život realizoval ve své vlasti. A hodlá-li ho realizovat a rozvíjet v České republice, pak si může upravit svůj pobytový status podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K poukazu na § 11a odst. 4 zákona o azylu krajský soud konstatoval, že toto ustanovení dává žalovanému možnost posoudit opakovanou žádost jako přípustnou i v případě, že nejsou splněny podmínky stanovené v § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný tak může zohlednit mimořádné a zákonodárcem nepředvídané okolnosti, které nastanou v konkrétním případě, např. je-li namíste udělení tzv. humanitárního azylu (ze zdravotních či jiných důvodů); stěžovatel však v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl nic, co by svědčilo o existenci takových mimořádných okolností. Krajský soud dále připustil, že v rozhodnutí žalovaného není

pokračování

výslovně odůvodněn závěr, že v mezidobí nedošlo v Arménii k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost opakované žádosti. Dodal však, že stěžovatel ani nic takového netvrdil a není zřejmé, v čem konkrétně by měla daná změna situace spočívat. Připomněl přitom obsah zpráv o situaci v zemi původu, které jsou založeny ve spise, z nichž nevyplývá, že by v Arménii došlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti stěžovatele. Za těchto okolností krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[6] V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost rozsudku krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky týkající se jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně znovu zopakoval svoji žalobní argumentaci – tedy upozornil na svůj vztah s českou státní občankou, v němž spatřoval novou skutečnost odůvodňující věcné projednání opakované žádosti; dále namítl možnost aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu, již se žalovaný vůbec nezabýval, jakož i nedostatečné odůvodnění ve vztahu k tomu, že v mezidobí nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu. Závěrem dodal, že v jeho případě jsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splněny, což namítal již v žalobě, avšak krajský soud se s touto námitkou řádně nevypořádal.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i rozsudek krajského soudu, s nímž se ztotožňuje a nespatřuje v něm žádné pochybení. Současně poznamenal, že je-li žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje podmínky pro její udělení. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, příp. aby ji jako nedůvodnou zamítl.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost predestinuje k rozhodnutí otázku posuzování opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Tato otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatel zcela v souladu s konstantní judikaturou, od níž neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Žalovaný správní orgán v případě opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“*. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu přitom platí: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*

- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“* (pozn. potvrzení doplněno Nejvyšším správním soudem).

[13] Koncept opakovaných žádostí zná právní úprava již poměrně dlouho, přičemž konsekventně vychází z toho, že je třeba, aby v daném případě existovaly *„nové skutečnosti nebo zjištění“*, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, který svůj závěr formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně*

pokračování

tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“

[14] V posuzovaném případě již jednou pravomocně rozhodnuto bylo s tím, že mezinárodní ochrana se stěžovateli neuděluje. Prostým porovnáním první a druhé (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu lze přitom dospět k jednoznačnému závěru, že stěžovatel staví své důvody v zásadě na tomtéž – a sice na obavách z komunity jezídů a z nástupu do armády v Arménii. Není proto důvod nesetrvat u rozhodnutého a podrobovat uvedené důvody znovu věcnému posouzení. A dodal-li k těmto důvodům ve své druhé žádosti stěžovatel to, že zde má vztah s českou státní občankou, nelze než poznamenat, že o „*novou skutečnost nebo zjištění*“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu se nejedná. Jde totiž o skutečnost, o které stěžovatel věděl již v průběhu předchozího pravomocně ukončeného řízení, a dále – a to především – jde o skutečnost, která sama o sobě nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma.

[15] Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 - 32). O žádné takové ani jiné mimořádné okolnosti se ovšem v případě stěžovatele nejedná. Jeho vztah s českou partnerkou rozhodně nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze chápat jako neomezený závazek státu respektovat volbu stěžovatele a jeho přítelkyně ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu, k čemuž v daném případě došlo, a Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry krajského soudu, vč. toho, že hodlá-li stěžovatel svůj vztah dále rozvíjet v České republice, je třeba, aby zde svůj pobyt zlegalizoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

[16] K námitce stěžovatele týkající se možnosti aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu lze ve stručnosti uvést tolik, že se jedná o ustanovení upravující diskreční pravomoc žalovaného, který „*může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou*“. V případě stěžovatele žalovaný neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele (např. zdravotní či jiné), což *prima facie* odpovídá obsahu jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podstatné v tomto kontextu je, že žalovaný zkoumal a vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti, které musely být zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené stěžovatelem, a které mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. Pokud přitom žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení

těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ stěžovatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausule pro mimořádné okolnosti, jíž je zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení; shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 20198, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74.

[17] Co se týče samotné situace v Arménii, je třeba konstatovat, že tato byla posouzena podle aktuálních a relevantních zpráv o zemi původu, jež si žalovaný opatřil a posoudil je v souladu s judikaturou, podle které platí, že „...i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, č. 2642/2012 Sb. NSS.

[18] Ze zpráv, které jsou součástí správního spisu (informace Ministerstva vnitra ze dne 28. 8. 2017 nadepsaná „Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informace rakouského Federálního úřadu pro imigraci a azyl ze dne 5. 5. 2017 zabývající se vojenskou službou a odvody v Arménii, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2016 týkající se postavení jezídů v Arménii nebo výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o svobodě vyznání v Arménii ze dne 15. 8. 2017), nevyplývá, že by v Arménii došlo v mezidobí k zásadní negativní změně politické či bezpečnostní situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení žádosti stěžovatele. Ostatně ani sám stěžovatel ve své druhé žádosti žádnou zásadní změnu okolností netvrdil a nepředložil žádné relevantní podklady; zopakoval pouze své předchozí důvody doplněné o současný partnerský vztah s českou státní občankou. Za této situace se tak jeho námitka, že žalovaný, který ve svém rozhodnutí odcitoval některé ze zpráv, aniž učinil explicitní a odůvodněný závěr ve vztahu k tomu, zda v Arménii došlo ke změně situace, jeví jako ryze formalistická a účelová. I v tomto ohledu krajský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaný posoudil stav v zemi původu dostatečně a na základě relevantních podkladů, ačkoli preciznější odůvodnění ze strany žalovaného by jistě bylo na místě.

[19] Již jen pro úplnost zdejší soud uvádí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Jinými slovy, vůbec nedojde k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace stěžovatele spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je tedy zcela irelevantní a mimoběžná, jak ostatně plyne i z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu; ten se správně soustředil na žalobní body směřující k otázce nepřipustnosti žádosti a logicky se nijak blíže nezabýval její důvodností, tj. splněním podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností

pokračování

Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[22] Stěžovateli byl v řízení o žalobě ustanoven advokát Mgr. Jan Lipavský, který ho zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud jmenovanému zástupci určil odměnu za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé – kasační stížnost) ve výši 3100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 uvedené vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatele určil odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti částkou ve výši 3400 Kč. Jelikož zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající této dani, která činí 21 %. Zástupci stěžovatele tedy bude vyplacena celková částka ve výši 4114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 9. ledna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu